

Sygn. akt: III C 504/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Dunaj

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta S. W. – Zarządu (...) w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Miasta S. W. – Zarządu (...) w W. na rzecz pozwanego M. B. kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 504/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 listopada 2015 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 14 grudnia 2005 roku powód Miasto S. W. zażądał zasądzenia od pozwanego M. B. na swoją rzecz kwoty 120 złotych z tytułu opłaty dodatkowej za przejazd bez biletu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 lipca 2005 roku oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Nakazem zapłaty z dnia 17 stycznia 2006 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 120 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyzszemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. To doprowadziło do utraty jego mocy w takim zakresie. W sprzecznie zaprzeczył istnieniu roszczenia co do zasady oraz wysokości i zaprzeczył, by korzystał z komunikacji miejskiej na terenie W..

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 28 czerwca 2005 roku kontroler działający w imieniu powódki wezwał pozwanego M. B. do zapłaty kwoty 120 złotych tytułem opłaty dodatkowej za przejazd, przebywanie na peronie metra bez ważnego biletu. Pozwany zapoznał się z treścią wezwania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 5, 37;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz.U. nr 53 poz. 272 ze zm.), umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Taka regulacja rozkładu ciężaru dowodowego nie oznacza automatycznego narzucenia na stronę powodową każdego faktu, pozostawiając jej konieczność udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne. W przedmiotowym procesie oznacza to, że na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia tego, że pozwany zawarł z nim umowę przewozu, jak również wysokość roszczenia powoda z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną. Zauważyć należy, że fakt posiadania odpowiedniego dokumentu przewozu jest zaś okolicznością niweczącą zobowiązanie pozwanego, a więc to on z faktu tego wywodzi skutki prawne, a więc zgodnie z treścią art. 6 k.c. winien wykazać, że takim dokumentem przewozu dysponował.

W ocenie sądu powód nie przedstawił dowodu, z którego wynikałoby korzystanie przez pozwanego ze środków komunikacji miejskiej. Na tę okoliczność przedstawił wyłącznie dowód z wezwania do zapłaty. Pod tym wezwaniem znajduje się podpis pozwanego. Wprawdzie pozwany kwestionował to, że podpis został przez niego nakreślony, jednak zgodnie z treścią art. 253 k.p.c. to na nim spoczywał ciężar udowodnienia tego faktu. Na tę okoliczność zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Postanowieniem z dnia 16 lipca 2015 roku sąd zobowiązał pozwanego do uiszczenia zaliczki na poczet opinii biegłego w terminie tygodniowym od dnia doręczenia zobowiązania pod rygorem pominięcia dowodu. Zaliczki takiej pozwany nie wpłacił. Zgodnie z treścią art. 130⁴ § 1 i 5 k.p.c. strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd. W razie nieuiszczenia zaliczki sąd pominie czynność połączoną z wydatkami. Mając na uwadze to, że pozwany nie uiścił zaliczki na poczet opinii biegłego, sąd winien obligatoryjnie pominąć tę czynność.

Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zwrócić należy uwagę na to, że z treści wezwania do zapłaty, przedstawionego przez powoda, wynika, że pozwany podpisał nie wszystkie oświadczenia znajdujące się w tym dokumencie, ale jedynie oświadczenie o zapoznaniu się z treścią wezwania. Takie wyodrębnienie redakcyjne dokumentu nie pozwala na przyjęcie, że pozwany złożył oświadczenia odnośnie do innych jego elementów ponad zapoznanie się z jego treścią. Z powyższego wynika, że na dowód korzystania przez pozwanego z organizowanego przez powódkę transportu miejskiego, został przedstawiony wyłącznie dowód z dokumentu prywatnego sporządzonego przez osobę działającą w imieniu powódki. Nie ma przy tym znaczenia, że w tym dokumencie kontrolujący powołał się na udział policji. Dyspozycja wynikająca z art. 245 k.p.c. nie pozwala na domniemanie, że oświadczenia składane przez podpisującego były zgodne z prawdą.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd ustalił, że powódka nie wykazała istnienia roszczenia co do zasady, a zatem bez znaczenia było to, czy powódka wykazała wysokość ewentualnego roszczenia. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składały się: zastępstwo procesowe w wysokości 60 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. Wobec tego sąd orzekł jak w pkt II sentencji.